pidoewap negen

Maak van mij een ledikant

boogieman

zaag me zaag me
was ik een plank
MAAK VAN MIJ EEN LEDIKANT
en slaap de hele dag
en slaap de hele nacht

Het is winter, de sfeer in de keuken is boerderesk. Het is winter en iedereen zegt dat het winter is. 'koud hè', zeggen ze dan, terwijl het winter is. Of is het nu zomer! ik zeg dat het zomer is ' joepie, gelukkig is het zomer' . 'nee nee het is winter '
In het kader van mijn streven naar een zekere innerlijke reinheid ben ik minder koffie gaan drinken. Dit is belangrijk, want het peppend effect versterkt de bijwerkingen bij onkarig gebruik. Terwijl ik dit schrijf realiseer ik mij dat ik de laatste tijd láng niet meer zo rein ben als bijvoorbeeld een half jaar terug. Toen legde ik zeker driemaal per week nicotineloos 7½ km af zonder ook maar één hijgje. Waarom dan nu die eeuwige slapheid? door de winter ! Somers is het te warm, ja, te warm om gezond te leven en swinters is het al te vroeg donker: het risico dat je tijdens het joggen uitglijdt over een hoop stront is nogal groot. Het wegbrengen van mijn inkomstenverklaring was altijd een goede aanleiding om mijn conditie wat op te vijzelen. Bij het gebouw van de sociale dienst alwaar ik wekelijks mijn netjes gehouden kaart (niet kreuken anders wordt uw uitkering stopgezet) handig in de brievenbus werp, -hopla , denk ik weer 175 piek subsidie - staan altijd nonchalant wat Amerikanen geparkeerd met te grote motorblokken en meneren met dikke armen erin. Het zijn snelle jongens, en hun autoos kunnen heel hard. Zeker wel zestig ! hasjleiertjes als ik kunnen maar beter een goede conditie hebben, zeg maar. Je moet goed om je heen kijken anders grijpen ze je. De kans dat je in de poep stapt is nu wel erg groot geworden, temeer het af te leggen parcours een geliefde hondenuitlaatroute is. Nou ja somers ligt er eigenlijk ook wel veel poep op straat hoor.

31 maart
Het is niet de opzet de matthäus Passion te persifleren, we hebben ook niet de pretentie de passie zo perfect mogelijk uit te voeren.
Op de Haagse sociale academie vraagt men zich af waar men aan toe is. De posters roepen alleen nog maar meer vragen op dan er al zijn. Voor de zekerheid zijn er op het podium grote bakken met water geplaatst. Voor als het menes wordt.
De kaken gaan snel in de geïmproviseerde kleedkamer. Waar zijn toch die spiegels met lampjes eromheen? het Des Duyvels Doedelsackteam schaart zich rond de kleine tafel in de verlaten lerarenkamer. Te ontdekken zijn Ed Maenhout, de Evagelist. Tonie: muziek & elktronika. Boogieman: Countertenor, muziek.
In paniek wordt gezocht naar paperclips voor het vinden van de juiste bladzijden. Alledrie moeten we tegelijkertijd plassen, ik plassen en poepen . Leerlingen druppelen binnen, vragend hoe de kelder te bereiken- de ouders zijn ook zeer benieuwd.
- Heb jij ook je ouders mee gebracht ?
- Ja joh dan kunnen ze gelijk de school zien !
17.30 Ik stel voor 10 minuten te wachten, het worden er 5.
Overal in het gebouw plakken de opzichtige DDD- stickers. De kaarsen worden aangestoken, waardoor een geweide sfeer ontstaat. De elektriese piano wankelt vervaarlijk in de richting van het olievat, waar uiteindelijk minder op is geslagen dan wij hadden gehoopt.
Het openingslied ' kommt ihr Tochter klagen ' komt er ver vormd en gespannen uit. Waar blijft die allesverlichtende echo ? Ik durf niet de zaal in te kijken, het kan ook niet: het is stikdonker en ik moet opletten. Vergeten de kassetterekorder aan te zetten ! Opletten, het verhaal volgen, naar Tonie kijken. Het is haast onmogelijk maat te houden zonder ritmesectie.
De achtergrondteep met een zweverige tweekorige uitvoering van het oorspronkelijke werk soest roesig door het geheel heen, de gewilde sfeer op het podium is bereikt, benaderd eigenlijk. Ed leest zeer gedisciplineerd de versen 26-1 t/m 28 huppeldepup voor (ongeveer juist)

terwijl ik naast mij iemand hoor die flarden van door mij gezongen melodieën lustig meezingt, ik kan zijn gezicht niet zien. De spanning is groot, alles moet op tijd, maar gelukkig gaat de aria ' können tränen'op blz 177 van de partituur goed. De stem over de p.a. klinkt prima, soms iets beverig, arabies zelfs.
De muziek wordt chaotieser: klusters en dissonanten illustreren de meedogenloze passages voor en tijdens de kruisiging.
Ik permitteer het me even de zaal in te kijken en konstateer dat er twee , misschien drie mensen geboeid staan te kijken. De rest van de toeschouwers stopt een pijpje of flipt omdat de tafeltennistafel nog steeds bezet is. Tijdens het emotie oproepende slotkoor, waarbij ik de globale pianopartij speel, blazen Ed en Tonie de kaarsen uit: een mager maar gemeend applaus weerklinkt . Een besnorde jongeman beweert de hele Matthäus uit zijn hooft te kennen. Nu, dat geloven wij meteen als blijkt dat hij de geheimzinnige neuriër is van daarnet. Tevredenheid bij het uitvoerend drietal. We móesten het doen in het kader van de toenemende goddeloosheid onder het volk. Het was heel spannend allemaal. Spannender dan Magnum.
- het volk is blind, Jan!
- (-)
Heb je DDD niet gezien dan gisteren !
- gingen ze niet de Mattäus verkrachten of zo ?
- ze maken Jezusmuziek !
- Jezusmuziek ? gelukkig kwma ik pas om kwart voor zeven
- Heb jij wat te blowen?
- Nee ik heb alles vanmorgen in de fruitotomaat gegooid, geloof mij, het zijn kankerdingen !
- nou ja er is toch nergens wat te beleven.

GRATIS FIETS IK DOOR DE DAGEN
VRUCHTEN ETEND UIT JE HAND
LIK JE WONDEN , KNIP JE HAREN
ZET MIJN ZORGEN AAN DE KANT.

IK SPRING EN IK DUIK VAN MIJN TOREN
IN DE KOUDE MENSENZEE

Natasja glimlacht vanuit de stationair draaiende taxi en betaalt. Haar manier van spreken doet mij steeds weer denken aan hoe men pleegt te converseren in het huis van Marjolein. Marjolein woont in dezelfde stad als Natasja: Amsterdam. Ze wil erkend worden als een stoere kunstenares (marjolein). Op een of andere manier gaat ze dan heel bekakt praten. Marjo heeft een splinternieuwe witte yamahapiano tegen de muur staan met een estheties gezien juist gedoseerd academies kleuraccentje: een vers bosje liatris, dat fel afsteekt tegen de spierwitte muur. Daar hoort een goed glas wijn bij! 10 of 11 is eigenlijk beter Een praatje over een weekendje weg in histories gezien zeer interessante gebieden, allemaal heel sappig verteld. Natalie praat honderd uit over haar gebeitelde situatie. Ik hoor het gebabbel maar half allemaal. Iets met het hoofd van de tiepkamer en zo. De uitgestalde etenswaren en de pijpjes grolsch houden mij geïnteresseerd. Voor de gezelligheid hoef ik niet te blijven. Joepie ! ze begint over de dagwaarde van haar oude singer naaimasjine ! en dat houdt ze dan drie kwartier vol. Ik moet ook nog mijn jas opruimen die ik nonchalant op de grond heb gegooid. Ik denk ' oho ik ga weg ' maar ze heeft wel een volle ijskast. Een goede reden om nog wat te blijven rondhangen: ik besluit nog een paar dagen te blijven.

Er wordt gebeld. Is het Connie? neen, het is Hans de arsjitekt uit het hofje. Al lopend over de bockhorststraat besloot ik -als ik Connie bij mij thuis zou treffen- haar met rust te laten. Vooral niet nadenken over hoe het zou zijn als ze weer naast me lag: ik ben tenslotte niet meer verliefd op haar. Nu wil het feit dat ik al een tijdje huilerig ben. Een paar dagen of zo. Bang. De wijk waarin ik woon en mij altijd heb thuis gevoeld is veranderd in een te volle volière, waar grenzeloos en gewetenloos misbruik wordt gemaakt van macht, waar met gevoelens wordt gespeeld alsof het een strandbal is die niet lek kan. onwetendheid verandert in wanhoop, wanhoop maakt plaats voor onbegrip, omdat het allemaal echt bestaat. Onbegrip omdat je weet dat je zelf vroeger ook zo'n klootzak had kunnen worden als je niet net op tijd tot de ontdekking kwam dat lief zijn beter is dan stout, hoe lekker 'stout' ook mag klinken. Onbegrip omdat bijna iedereen om je heen anders denkt dan jij omdat de meeste mensen zo denken. Omdat de meeste mensen zeggen dat het het beste is om zo te denken: maak je daar maar eens van los. Onbegrip omdat de volièrevergelijking zo bevestigend is. Het onderstreept de angst die je altijd hebt gehad om beschadigd te worden. Lichamelijk of geestelijk. De route is veranderd. Voortaan loop ik via de Wagenstraat naar huis. Ik ben een scheiterd van huis uit. In gezelschap zou ik een lafaard zijn. Als een vriend gegrepen wordt zal ik hem dan te hulp schieten? laat het mij niet overkomen dat ik als een klein kind sta te huilen terwijl mijn maat in elkaar geslagen wordt! Je weet hoe sommige mensen zijn. Als ze zestig pilsjes ophebben worden het fascistoïde zwijnen die nergens voor terugdeinzen. Plotseling overvalt een verhelderende nuchterheid me: overvalt? bevrijdt. Wat is erger: een klap voor je bek krijgen en een paar dagen rond lopen met een paars oog of dag in dag uit te werken in een steriel kantoor of: een iraanse vrouw zijn.

De naweeën van een onfris tropies virus en het barre zuidhollandse weer (als je op de grond spuugt bevriest het) noopt mij mij te hullen in ongemakkelijke kleding, wat mijn stemming deze ochtend voornamelijk bepaalt. Èn laten we asjeblieft niet de aanwezige kater vergeten, opgelopen na een bewogen weekend in de hoofdstad. U weet wel, waar remmingen taboe zijn en nuchterheid een kwaal is.

- soooo, woon je nu in Amsterdam !
- ja hoor, tien minuten van het Vondelpark.
- gelijk midden in de heavie kraakscene zeker!
- ja jôh lekker stappen daaro
- nou je heb het wel weer bekeken hè, funbeest haha!
- doe je nog wat leuks verder.
- wat bedoel je.

Nee hoor, geef mij de gezellige sittie van Nijmegen. Heerlijk even neervleien voor het gewelf, kopje helemaal verkeerd (ik kan er onmogelijk aan wennen, die moderne drankjes) me even af proberen te trekken op de w. c. Ik wordt echt zo onuitsprekelijk geil van Nijmegen ! ook daar lukt het me steeds weer zonder geldig plaatsbewijs een ritje te maken naar Nijmegen oost, het kan ook net zo goed west zijn. Ergens in Nijmegen oost (het kan net zo goed west zijn offe noord) woont Hanny met haar vriend en twee kinderen. Ze hebben een prachtige tuin vol bloemen en planten. In het midden is een artificiel vijvertje aangelegd waar één eendje lustig in rondzwemt. Hij kwaakt niet en eet niet de prachtige waterlelies op die het vijvertje rijk is. Zo op het eerste gezicht een eendje waar anderen een voorbeeld aan kunnen nemen. Waren we maar allemáál van plastic. Áls je van plastic bent kun je ook geen telefooncellen slopen. Nijmegen. Een vakantievriendinnetje: dochter van Hannie, zusje van Stefan. Dag moeder van Marleen ! (en dan heb ik het tegen Hannie) dag, vader en broertje van Marleen Ik kan me niet herinneren dat er meer mensen in Nijmegen wonen.eh, Ineke. Meer mensen wonen er echt niet. Ik ben er toch zelf geweest. Marleen ontmoette ik op een familiekemping. Zo'n knus vakantieplekje waar je gezellig kunt

bingoën in de smakelijk ingerichte kantine. De kantine van de krimineel Gerrit wonende te K (Fr.) met zijn asociale bek te Fr. was in vakantietijd onze stek. Meerdere malen per dag zaten wij te schelden op G. Hij zat met zijn smerige hebberige klauwen in de op te dienen maaltijden te graaien. Nu nog: ik kan geen reden verzinnen waarom hij minder slecht is geworden dan afgelopen seizoenen. Hij zal wel altijd zo slecht blijven, denk ik. In de kantine van G. met zijn gierige gezicht (ja dat móet er gewoon even bij) kun je ook de heerlijkste maaltijden bestellen terwijl je de skoetsjes voorbij ziet varen . Op deze fantastiese kemping zijn ook alle voorzieningen aanwezig voor uw kind: wat dacht u van een heerlijk bord patat met een kroket voor de kleine. O denkt U er wel aan een draagbare televisie mee te nemen, want de direktie kan onmogelijk instaan voor het ontbreken van een goede sfeer. De familie Keunig of zo met die waanzinnige stakerreven komt zojuist de kantine uitgedribbeld. Ze hebben weer veel te dure menuus uitgekozen: hadden ze nu maar alle vijf een kindermenu genomen maar nee, vati had belooft dat iedereen vrijdags iets lekkers uit mocht kiezen, natuurlijk mag daar een stuk biefstuk bij zitten, het is maar één keer in het jaar vakantie. Hollen naar de stakerreven, de reclame begint zo. Lekker hangen met een zak pelnootjes voor oma's draagbare grundig, die zij best een paar maandjes kan missen. Ze ligt al een half jaar in Bronovo te pussen en te kwijlen: laat se nou maris eerst beter worden hè.

hoe voel je je nou oma ? zijn de zusters aardig voor je ?
-ze kunnen me toch wel een spuitje geven ? laat ze me een spuitje geven ! dat rotuitzicht op die vieze kale muur!

oma heeft er genoeg van. Dat ellendige infuus en dat gips bed komt haar strot uit. Nou ja, jaloers op haar kleinkinderen hoeft ze niet te zijn.

- jij wordt lekker beter morgen. Dan is Karin jarig en daarna komen we weer terug en dan ben je weer helemaal de oude !

Terug naar de knusse familiekemping, waar iedereen vrij en ontspannen is. In de kantine staan wat jongelui geschaard rond de flipperkast, geven er een klap op, of

roepen heel hard ' kut ! ' & meer van dat soort vertier. Ze willen de hele dag hetzelfde soort ijsje eten. Nu de kleintjes van Keunig wat extra geld van oma hebben gekregen (wat maakt die nou op in zo'n ziekenhuis) om wat versnaperingen te kunnen kopen. Moeder Keunig vind het al lang best. Nadat ze op vakantie zijn gegaan is er voor haar niets veranderd. Er moet tóch koffie op tafel komen, en wie gaat naar het washok ? Jan vertikt het. Hij voelt zich niet zo op zijn gemak tussen al die vrouwen, zegt hij dan. Al het huishoudelijk werk komt weer neer op de schouders van moeder.

- Als we thuis zijn maak je eindelijk eens het touwtje in de doesj hè !

Jan laat moeder in de waan dat hij de hint heeft verstaan en sukkelt lekker verder in zijn klapstoel.

- Hé ga even hier zitten, zo wordt je alleen aan de linkerkant bruin ! oppert moeder bezorgd.

Jan laat moeder in de waan de boodschap in zich op genomen te hebben. Als moe op een verdraaide toon opmerkt dat de kantine ideáál is voor de kinderen, strompelt Jan de tent in en slaapt verder.

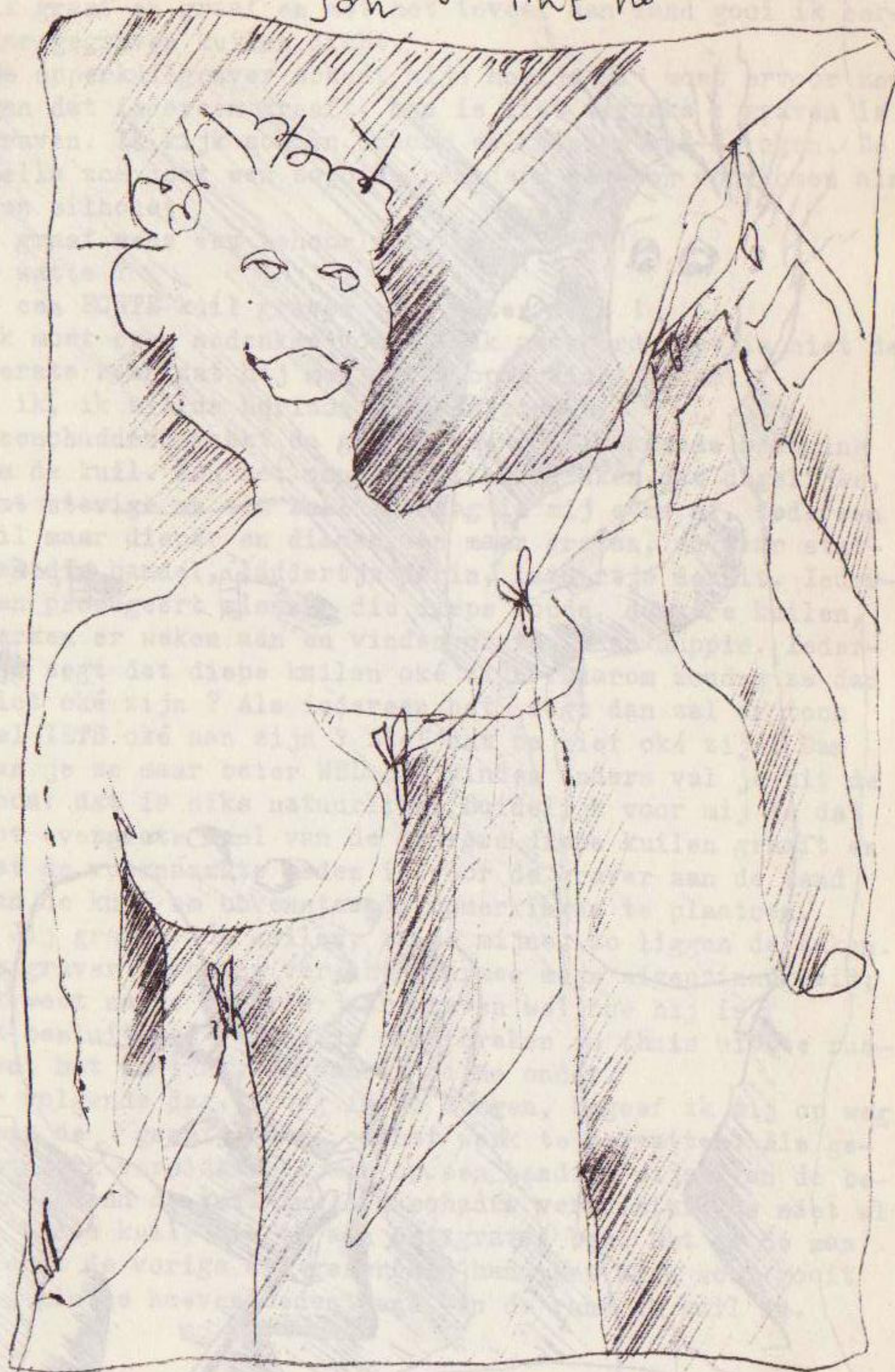
Als de kinderen weer naar school moeten blijkt het gros ondervoed verwilderd, zelfs krimineel te zijn geworden. De ouderavond op de 20e is mislukt: niemand wil brigadiertje worden. Iedereen praat over hun heerlijke weken in Tormelinos, aan de Eedersee, de Côte d'azur. Waar is het belang van het kind gebleven ? Het bestaat niet. Alleen de afstand bestaat. Hoe verder weg des te stoerder. ' hoe was het bier daar ?'

- kunnen wij de vergadering openen ? - buldert het hoofd der school. De bruin met wit gestreepte ouders lijken niets te horen, misschien doen ze net alsof. Er is niets dan het showen met de opgelopen wespesteken en het patsen over de extreem hoge temperaturen.

- Nà Kees, zwéten op grand Canaria, zeker 45 graden !
- Jôh bij ons in Tunis was het 65 graden !
- Dat kan niet - zegt Miep. - dat bestaat niet. -

Ze denkt dat Jan liegt en overdrijft.

- Je liegt Jan ! en je overdrijft !
-

Ik graaf en graaf en met het teveel aan zand gooi ik eerder gegraven kuilen dicht.
De opperkuilgraver schudt zijn hoofd. Hij moet ervoor zorgen dat iedereen graaft; hoe is niet terzake : graven is graven. Ik kijk schuin omhoog en knipper met de ogen. De felle zon doet een zojuist genaderd persoon voorkomen als een silhouet.
- graaf eens een behoorlijke kuil, jôh !
- watte ?
- een ECHTE kuil graven, met water erin !
ik moet even nadenken voordat ik antwoord. Het is niet de eerste keer dat hij met zo 'n opmerking aankomt.
- ik, ik wil de horizon blijven zien.
Neeschuddend maakt de graver een rondtrekkende beweging om de kuil. Zou het nou zo lekker klinken, dat degelijke, dat stevige an een kuil ? vraag ik mij even af. Iedereen wil maar dieper en dieper, en maar graven, en maar stutten die handel, laddertje derin, laddertje deruit. Iedereen propageert alsmaar die diepe koude, donkere kuilen, werken er weken aan en vinden niets. Geen duppie. Iedereen zegt dat diepe kuilen oké zijn, waarom zouden ze dan niet oké zijn ? Als iedereen het zegt dan zal er toch wel IETS oké aan zijn ? Stel dat ze niet oké zijn. Dan kan je ze maar beter WEL oké vinden anders val je uit de toon: dat is niks natuurlijk. Duidelijk voor mij is dat het overgrote deel van de gravers diepe kuilen graaft en dat de voornaamste reden is voor de graver aan de rand van de kuil om bovenstaande opmerkingen te plaatsen.
- Jij graaft jóu kuilen, ik de mijne, zo liggen de zaken.
De graver lacht en veracht daarmee mijn eigenzinnigheid; ik weet na zo 'n drie jaar graven wel hoe hij is.
Ik besluit het graven te onderbreken en thuis uit te rusten; het is laat, de zon is bijna onder.
De volgende dag, vroeg in de morgen, begeef ik mij op weg naar de graafplaats, om het werk te hervatten. Als gewoonlijk verplaats ik mij op een handige wijze van de begane grond de kuil in. Een schaduw verduistert de niet al te brede kuil, die ik aan het graven ben. Het is de man die ik de vorige dag gesproken had. Met zijn voet gooit hij kleine hoeveelheden zand van de rand de kuil in.

- Hé, niet doen ! - roep ik verschrikt. Een aantal andere gravers scharen zich rondom de kuil en volgen het voorbeeld van de graver, die inmiddels flinke ladingen zand de kuil in schopt.
Ik kan de kuil onmogelijk verlaten, het zand om mij heen maakt het bewegen van de voeten moeilijk .
- Eigenwijze snotneus, je zal het nooit leren, hè ! zegt de een.
- Altijd wat anders ! zegt de ander.
- Dit is wat wij ervan denken, buitensporig joch ! zegt een derde. Hierbij smijt hij een aantal opgestapelde stutbalkjes van de kuilrand, waarvan er enkelen terecht komen deels op mijn schouder, deels op mijn hoofd, wat een pijnlijke ervaring is. Een sympatisant van de luidruchtige balkjesgooier schopt zóveel zand de kuil in, dat ik er tot aan mijn nek in sta.
Ik voel de druk van het zand op mijn hele lichaam en de hete zon verwarmt mijn hoofd, dat nog als enige lichaamsdeel boven het zand uitsteekt. De gravers vertrekken.

"Leootje"

Een niet gerealiseerde videofilm

Zuster Thérésia verzekert het ouderpaar dat er niets fout kan gaan tijdens de bevalling . Het is niet haar eerste patiënt en het kind ligt goed. De weeën duren al een tijdje:
- Nu zal die toch wel snel komen ! - zegt pa ongeduldig. Tegenwoordig mag pa bij de bevalling zijn, zo vinden de ziekenhuismeneren. Dat is toch allemaal goed geregeld, hè daar in die ziekenhuizen.
Leootje, zo hebben ma en pa besloten dat hij moet heten, kan elk moment geboren worden : waren oma en opa er ook maar bij.
Kleine, onschuldige Leo mag nog héél even koppeltje duikelen daar in die knusse buik. Af en toe een flinke schop Tegen de baarmoederwand, even hard trkken aan de navelstreng en hem tegen het uiteinde van een der eileiders laten schieten als een ongespannen snaar.
Hand in hand lopen zij in de richting van het vasteland. Leo en Klara bewegen zich langzaam voort in het water, hun tengere jonge lichamen worden langzaam zichtbaar naarmate zij dichterbij het vasteland komen. De aflandige wind blaast het droge zand in de richting van de zee, doet de lange meisjesharen wapperen, doet de gezichten drogen.
Ze nemen afscheid van de vissen en de wieren; afscheid van

de eeuwige zee, de moeder van het leven, de bron van al het bestaan.
Het is bijna winter, de ijzige kou doet de kinderen rillen: Klara kijkt angstig om zich heen, alsof er ieder moment een ramp kan gebeuren. Het dichtgespijkerde koffiehuis op de boulevard staat daar, alsof er in geen jaren meer mensen zijn geweest; zandverstuivingen maken het onmogelijk binnen te treden en de multiplex platen zitten goed vast. Op dezelfde boulevard staat een oud vissersschip met daarnaast een telefooncel. In de verte zijn de contouren te ontdekken van wat hotels kunnen zijn, de horizon is kaarsrecht en wordt niet onderbroken. Het vasteland komt als een koude douche na het heerlijke vertoeven in de armen van moeder Zee. De schelpen doen pijn aan de voeten, het zand waait in de ogen en prikt venijnig in de kleine, mollige beentjes van de verkleumde kinderen. Leootje houdt de hand van Klara goed vast en spreekt haar bemoedigend toe, terwijl een traantje biggelt langs zijn vuurrode wangetje.
- moeder Zee, neem me terug ! -
roept Klara, wild om zich heen slaand, met het oogmerk los te komen uit de greep van Leootje, die haar stevig vast houdt. Ze is los, rent in de richting van de zee maar blijft plotseling staan. De zee is bevroren, waar je ook kijkt, één grote gladde vlakte; moeder Zee heeft haar kinderen geworpen op het vasteland.
Vanaf nu is er geen warme jas meer die als vanzelfsprekend om je lijf heen slobbert, die zichzelf herstelt, die je als het nodig moet zijn nog van een binnenvoering kan voorzien ook. Je maakt je eigen jas maar ! zegt moeder Zee. Bwam ! daar ligt Leootje in een van hagelwitte lakens voorzien bed met een glimlachende vrouw erin. Wat een zootje hier zeg, denkt Leo als hij om zich heen kijkt. Allemaal mensen die zich met hem bemoeien. Joepie ! Hij ademt al en wat heeft hij leuke kuiltjes in zijn wangen ! wat een stelletje kwallen. Het is nog geen tijd voor Klara, Leo. Laat haar gaan en zie eerst maar eens hier weg te komen uit dit plakkerige nest. tegen moeder aan liggen, een beetje krijsen, alsmaar datzelfde plafond waar je tegenaan moet kijken, dat telraam, dat verschrikkelijke telraam, en je kan niet eens tellen. Misselijk. Leo is KOTSMISSELIJK en zuster Thérésia gaat met haar ervaren praatjes en haar toedietoedietoegedoe de wieg heen en weer bewegen. Het lijkt wel of ze me kapot wil hebben. Ik wordt alsmaar misselijker. Gatferdamme, nu stopt ze ook nog een speen in mijn mond, denkt Leo.
- Toedietoedietoe ! -
zegt ze de hele tijd. Af en toe wisselt ze het eens af met
- poedipoetiepoe ! -
daar heeft Leo wat aan. Hij blijft huilen tot zuster Thérésia eindelijk weg is. Met Leo is niets te beginnen, zucht ze. Straks nog even kijken. Ze sluit de deur achter zich. Daar verschijnen twee handjes boven de wieg. Leo besluit hier zo snel mogelijk te vertrekken. Hij richt zich op, ontdoet zich van de ongemakkelijke gebreide kledingstukken en jumpt de wieg uit, op naar de vrijheid, weg uit die verschrikkelijke zwitsal-lucht. De kamerdeur is vrij gemakkelijk te openen. In de hal op de eerste etage, waar Leo inmiddels is aanbeland is weinig licht. Logies gedacht van kleine Leo: de begane grond proberen te bereiken om vervolgens via de achterdeur onopgemerkt te verdwijnen. Kruipend de trap afgaan is menigeen opgebroken; ook Leo komt niet zonder scrammen en blauwe plekken beneden. Ietwat beduusd kijkt Leo om zich heen en bedenkt dat zijn ontsnappingspoging alleen kan slagen indien er juist en snel wordt gehandeld. De eerste de beste deur, gelukkig op een kier staand, is de voorlopige bestemming. Eenmaal aangekomen in de daarachterliggende ruimte wordt Leo 's aandacht getrokken door al het moois wat staat uitgestald op de eikenhouten tafels en in de eveneens eikenhouten kasten. Op de schoorsteen staan zeker een dozijn familiefotoos, een beeldje van een blote grieks aandoende man, een paar kandelaars met ongebruikte kaarsen erin, helemaal mooi vindt Leo het schilderijtje wat erboven hangt. Een boer met eenvork, een hooischuur, een kudde koeien. Wat lief, denkt Leo. Het landelijke sfeertjes oproepende schilderij doorbreekt de steriele vormgeving van de met wit en rood doorspekte kamer. Op de lage tafel in het midden van de kamer staat een fruitschaal met wat trossen

druiven erop. Hij besluit deze van een prachtige glanzende kleur voorziene vrucht eens te gaan bekijken. Ze zijn lekker zacht, en als je er over wrijft verdwijnt het doffe laagje dat op de druif zit. Als je erop slaat hoor je een raar blubberig geluid en zie je de hele tros nablubberen. Helemaal leuk is om er zo hard op te slaan dat het beschermende laagje van de druif barst. Er zit allemaal water in, en niet in eentje maar in állemaal. Even uittesten of dat werkelijk zo is. Er zitten ook harde bolletjes in: die kan je in je neus doen, of in je mond. In je neus is leuker.
Er is van alles te beleven in de huiskamer, waardoor de plannen te ontsnappen worden uitgesteld. Tabak in een pakje sjek ? wat heb je dáár nu aan ! mmm, het voelt lekker aan, het ruikt lekker, en als je de samengeperste klomp uit elkaar trekt komen er een helboel kleine sjekjes ! Het worden er alsmaar meer en meer, is het niet wonderbaarlijk ?
Even kijken wat er in de prullenbak zit. klokhuizen, heel veel papier: heel mooi is als je het in de lucht gooit, (je pakt gewoon een handje uit de bak of uit de aktetas van pa die naast het leren bankstel staat.) dan duurt het heel lang voordat het beneden is, in tegenstelling tot de serie Delftsblauwe borden die heel snel beneden zijn, ondanks de afstand die ze moeten afleggen voor ze beneden zijn. Ze maken wel een fantasties geluid net als de kast waar ze in gestaan hebben. Hoe kan zo 'n klein jongetje nu zo 'n grote kast omgooien ! gewoon de kat met een touw aan het handvat van de kastdeur binden en dan een bakje wiskas in de gang zetten. Hô hô hô
- LEOOTJE ! -
krijst moeder, die zojuist binnenkomt met aan iedere arm een boodschappentas. Ze trekt lijkwit weg bij het aanschouwen van de verschrikkelijke door Leo aangerichte ravage. Ze pakt hem stevig beet nadat duidelijk is geworden voor haar dat het door hem gebouwde feestje een financiële ramp is, naast de wetenschap dat Leootje vanaf nu geen seconde meer alleen gelaten mag worden.
- jij kolerekind, moeten we je soms vastbinden, hè !

Leolief begrijpt echt niet wat moeder nu zo boos maakt. Hij heeft niemand pijn gedaan: de poes is er heelhuids vanaf gekomen en Leo zelf is zo gezond als een vis, nee , veel gezonder nog. Vol levenslust en leergierigheid. Leo zal het nog ver schoppen had mama eigenlijk moeten denken. Net uit de wieg en meteen al experimenteren. Wat doet mama, ze haalt uit en sleept hem mee naar boven, en gebiedt:
- Naar bed, doerak en wáág het niet met een rotsmoesje beneden te komen !
Moeder, nog moe van het rondhangen op de markt, pakt hijgend de beide boodschappentassen uit en bedenkt dat de lol van het moeder zijn er even af is. Ze heeft altijd gedacht dat de zekerheid van een vaste baan, een lieve man en een kind, een voortuintje en een daihatsu haar altijd bij zou staan. Als het voortuintje er niet is, dan is de daihatsu er nog, is die gestolen of in de garage, dan is er nog het ECIabonnement.
Bij elkaar zetten wat er in de ijskast moet: de korgonzola de sterrekers, het netje paprikaas. Haar is altijd voorgespiegelt alsof het huwelijk iets hoogstaands was, iets waar anderen jaloers op zijn ;het huwelijk voor haar is één grote teleurstelling: was ze maar dood en dan nog die alcoholverslaving en dan nog die mislukte avond bij David toen Leo met zijn broek naar beneden de huiskamer in kwam lopen om te vragen of iemand zijn bips wou doen, toen zei die wie wil mijn bips doen en toen liet hij zijn vieze bips zien aan Gerda, nou daar kan ze helemaal niet tegen. Dat baantje bij Kodak kan de moeder van Leo ook wel vergeten. En dan nog die puinhoop in de huiskamer: het duurt zeker een paar dagen eer alles weer op orde is.
Heel hard gaan huilen helpt niet, dat heeft Leo wel gemerkt: dan moet hij nog langer in zijn kamertje blijven. De hele nacht blèren en mama roepen hielp alleen in het begin. Nu is mama erachter dat Leo niet huilt omdat hij verdriet heeft maar om zuiver praktiese redenen: Leuke teevee, oma op bezoek, trek in snoep. Toch dan maar wél ontsnappen aan de onverlegbare tiranniën die een blijde en smaakvolle jeugd onmogelijk maken. Het raam.
Als Pippi langkous van driehoog naar beneden kan springen,

dan kan Leo het wel van één hoog. Hops, middenin de pasgesnoeide ligusterheg. De eerste boze woorden van pa zullen búiten al vallen.
Een heerlijke frisse wandeling in de heerlijke meizon, dat had Leo nou net nodig. Rochelende ouwe mannetjes , handjes vol Marokkanen in prachtige gewaden en lange baarden, kleine en grote kinderen die hun hond uitlaten (hadden ze nu maar wat anders voor hun verjaardag gevraagd) , die tollen en hoepelen dat het een lieve lust is. Dit moois aanschouwt de wandelaar, dit moois doet de jonge, ongehoorzame wandelaar glunderen en in de handen klappen van plezier. Veel leuker dan het blankhouten kinderbedje en het E.T.behang met dat stomme fietsje en die opstijgende vliegende schotel.
Vrolijk dartelt de jongeling door de nieuwbouwwijken. De doorzonwoningen, de kaarsrechte wegen, de pas geplante boompjes met hun evengrote gecarbolineumde palen ernaast, alles bepaalt de slechte sfeer die de goedkope vormen van stadsinrichting met zich mee brengt. Een drukbereden rotonde begrenst het stadsdeel samen met de rondweg die Leootje voorzichtig aan het oversteken is. Eerst naar rechts en dan naar links of zo, las hij onlangs in de okki. De autoos rijden hard, te hard, doch dit betekent niet het tragiese einde van Leo; integendeel , kleine Leo bereikt zonder maar één schrammetje de overkant. Het platte land, hoe heerlijk is het platte land! Leo is duidelijk ontroerd door de onuitsprekelijke schoonheid van de weilanden met hun schapen en koeien.
Leo is nooit verder geweest dan het hekje van de tuin en nu is er die fantastiese wereld.
- Dag, koei dag koetje !
Hij komt naar me toe, daar komt hij.
- Jij ben lief zeg koetje, ga je lekker grasjes eten ?
Een innige omhelzing volgt als Leo eindelijk dichtbij hem is; het prikkeldraad is scherp, daar moet je even onderdoor en zo. Er wandelen wat vliegjes over beide ogen van de koe; Leo zwaait wat met zijn handje (net zo als Sinterklaas, nee.. net als het zeeuws meisje van de reclame) waardoor de pesterige kleine vliegjes opvliegen en een rustigere koe zoeken.
Steeds weer betast Leo de zachte vacht van de koe, minutenlang omhelst hij zijn lieve vriend; o, kon hij maar altijd hier blijven. De wind doet de stukken plastic die als een natte was aan het prikkeldraad bengelen klapperen, de handen van de jonge knuffelaar verdwijnen in de mouwen.
Het warme lichaam van de gevlekte vriend behaagt kleine Leo hij legt zijn hoofd tegen het dier aan en blijft in deze houding uren staan, kijkend naar de ondergaande zon en de auto's die op de provinciale weg verderop voorbijrijden.
De lantarens gaan aan, het is al over vijfen; het zou tijd zijn om te eten maar als het aan Leo lag bleef hij hier wonen. Er is gras genoeg, waarom eet je dan geen gras Leo ! Slapen in de blubber, pissen in de prikkelbosjes.
- LEOOTJE, LEOOTJE ! roept moeder vanuit de rokerige Daihatsu. Ze stoot haar hoofd tegen de rand van het dak bij iedere hobbel.
- Waar zit dat rotjoch toch,zegt vader nors die vergeefs probeert de voetverwarming uit te zetten.
- Daar zit ie, de deugniet ! nou we zullen hem wel krijgen ! Moeder stapt uit, gebiedt Leo onmiddelijk de auto in te stappen, waarbij ze niet kan laten hem een dreun te verkopen die zo hard is dat Leo bewusteloos en hevig bloedend op de motorkap terecht komt; Moeder met haar natte hand, waarin geklemd een flinke dot kinderhaar pakt het kind bij de bovenarm en maouvreert hem ergens tussen de achterbank en de voorbank in, over de stapel kosmopolitans heen in de richting van de vakantiefolders van sporthuis centrum, alwaar hij zwaar ademend en hoestend blijft liggen.
De reis naar huis is een stille reis. Vader vloekt af en toe en beledigt medeweggebruikers. Als ze lullig terug gaan doen stapt pa wel even uit om ze een knal te verkopen. Zegt ie hoor, ZEGT ie maar hij doet het niet, jaaaa behalve als hij dronken is natuurlijk.
Een stille reis, een snelle reis. Pa zegt alleen af en toe Hé joh vuile kut- en Zág je dat Hermien ? Leo rochelt wat op de achterbank, Hermien draait van kruum een zielig zwaar sjekkie. De uitlaat van de Daihatsu sleept over de

slecht onderhouden hoofdstraat. Door de weersomstandigheden zijn er grote gaten gevallen in het wegdek waardoor de uitlaat steeds met een flinke klap de onderkant van de auto raakt.
- We moeten scheiden, we passen niet meer zo bij elkaar, vin je wel? zegt Hermien terwijl ze een dikke rand lippenstift tot ver over haar neus aanbrengt.
- en Leootje dan ? Wat zal je moeder ervan zeggen ! antwoordt pa geschrokken.
- Neem jij hem dan.
- Nou, kan hij niet bij jou ? ik heb mijn baan.
- We gaan hem wurgen
- verdrinken.
- nee dat is gemeen !
- We binden hem vast aan een boom.
Hermien knikt instemmend. Na al die kopzorgen is dit toch DE oplossing. Ze herinnert zich de mislukte abortus van zes en een half jaar geleden. Ze zaten met breinaalden in haar anus zo van: Nou hier moet die kleine wel ergens zitten. Toen ze haar endeldarm bewerkt hadden met scharen en kleerhangertjes kwam een van de twee aborteurs op het idee met zaaddodende pasta het embryo op te lossen. Buiten de ongein van gescheurde bilspieren en kwaadaardige ontstekingen van de dij tot het middenrif moest ze de vierhonderd en vijftig gulden abortuskosten afwassend bijverdienen. En Leo kwam, of ze het wilde of niet.
De gouden leeuw is een restaurant waar je voor weinig geld lekker eet, waar de obers altijd voor je klaar staan, waar gezelligheid gaat boven buitensporig winstbejag.
Dat Henk tijdens het parkeren van de Daihatsu een betonnen paaltje meeneemt waardoor een kras van voor tot achter ontstaat, doet geen afbreuk aan de uitstekende sfeer die het restaurant waarborgt door zijn prachtige ligging en zijn uitstekende service. En wat een keus: cordon bleus drapé en sause de bayonaise avec des pois frèches. Steacs du champion avec porc du beouf et sause commode. Plats bureuas des petits orgattes au gains apétits et rosé garni. Leo prikt een willekeurig gerecht en wacht af terwijl ma en pa bij elk gerecht vragen wat er precies inzit. Ma lust namelijk absoluut geen ansjovis en ze moet ook wat rustig

aan doen met zout. Er moet snel gehandeld worden, vindt de ober, er zijn nog meer klanten ! moeder is het er mee eens, temeer zij spoedig even het maandverbandje moet verwisselen dat scheef in haar onderbroekje zwabbert. Zenuwachtig graaien in haar tasje, tot de ontdekking komen dat er geen reserve is. En dan die natte zweterige jeuk. Kapot ga je.
Krabben in een restaurant, dat is een afschuwelijke gedachte. En dan het idee. Het ideedat iemand je ziet krabbelen, ook al zit je bij het raam, ook al doe je het snel en geruisloos. Henk, hoe heeft Henk het nu. Die vette haartjes in zijn broek het is onmenselijk. Vanmorgen was er al over gedacht om die stap gewoon even te nemen. Gewoon even wassen. Dan sta je eenmaal onder de does, dan voel je het heerlijke warme water over je vette lichaam, je waant je onder een waterval in een tropies land en dan ga je hoor ! rukken tot je leeg bent, niets kan je meer wat schelen, de waterval verdooft je en je wordt pas wakker als je de ravage ziet die je aangericht hebt. Overal in de does plakkaten drab en sleb en met water krijg je het er moeilijk af. De boiler is leeg en je wou nog even verder doesen. Geeft niet, denk je dan, vanavond na het badmintonnen maar eventjes alles meteen goed, haren wassen, tussen je tenen (dat was je de vorige keer ook al vergeten);stom eigenlijk denk je dan, nou heb je je afgetrokken bij Evelien (die kan zo uitdagend de blokjes kaas op tafel zetten,zo van ' lekker smullen Henk, en als Kees weg is gaan we nog even van hopfalderiere ') terwijl Hermien straks weer met een zak sjips in bed zit omdat je niet meer kan spuiten. Die nachten zijn voorbij, dat Henk uur in uur uit ligt te deinzen terwijl er niks gebeurt.
- je hebt zeker weer leggen trekken hè, viezerik ! zegt ze dan. In een restaurant kan je NIET krabben. Op kantoor kan het nog net wel maar in een restaurant niet.
- ik wil naar de schommels,probeert Leo op een zeurderige toon.
- nee, eerst opeten, Leo.
- ik wil niet opeten, hoor !
- wat wil je dan, zeikert !
- naar buiten, hoor !
- je moet hier blijven . Moeten we je soms weer een hengst
- verkopen ? hè, knuppel, idioot ?
- wat is dat, een hengst ? wat is dat mama !
Leo rukt aan moeders mouw waardoor de te consumeren hap ver-

sierd rundvlees **in plaats van in haar** mond op haar jurk terecht komt.
- DIT is een hengst, pleurisjoch !
moeder slaat Leo op zijn gezicht waardoor hij met zijn gezicht in de schaal rôtisaus hapt en huilend de rooie smurrie van zijn gezicht veegt met een servetje. Mensen aan in de buurt gelegen tafeltjes kijken geïrriteerd op en bekijken het gehavende gezicht van de kleine eter, het is duidelijk te zien dat deze klap niet de eerste was.
- Durft U wel, gemene mevrouw ! roept een roedaangelopen meisje dat met haar handen in de zij naast het tafeltje is komen staan.
- Laat ons rustig eten, wil je en haal die ontevreden grijns van je gezicht. Je kan hier niet eens rustig eten zonder geouwehoer !
Het meisje verdwijnt en gaat zitten aan het tafeltje naast hen, ze lijkt een wakende houding aan te nemen.
- ik wil naar buiten ! schreeuwt Leo.
- sssjt ! ETEN, hoor je ETEN ! Jij wil NIKS.
De kleine Leo kan zijn blik niet afhouden van het meisje aan de overkant. Het is een prinses, denkt hij.
Ze bestudeert het etende gezinnetje, steeds kijkend in de richting van Leo, die zij af en toe lachend aankijkt, terwijl in haar lach een sterk medelijdend gevoel schuilt.
- wat is dat, mama ? vraagt Leo terwijl hij naar de klomp biefstuk wijst die drijft in een vellerige kerriesaus.
- biefstuk jochie, biefstuk.
- wat is dat, biefstuk ?
- vlees van de koe, koeievlees. Die slachten ze, dan gaan de mensen lekker vlees eten.
- KOEIEVLEES !
Daar schiet hem de ontmoeting met de koe te binnen. Zijn adem stokt bij de gedachte dat hier op zijn bord het lijk ligt van zijn dierbare en enige vriend, Koe. Zijn vriend is dood, ze hebben hem vermoord, ze hebben hem vermoord !
- JULLIE HEBBEN KOE VERMOORD !
Als een wilde slaat hij om zich heen, met zijn handen voor zijn gezicht brult hij het hele restaurant bij elkaar. Tranen van wanhoop stromen en stromen bij de gedachte aan zijn beste vriend.
- Stel je niet aan ! probeert moeder die zich schaamt

voor haar zoon die zulk een wanorde aanricht.
- Pas op hoor of we zullen je léren ! zegt Hermien weer, zenuwachtig in het rondkijkend. Ze realiseert zich blijkbaar dat de toestand zeer ergerlijk voor andere mensen kan zijn. Uit de boze gezichten staat te lezen dat de mensen in het restaurant het helemaal niet leuk vinden wat hier gebeurt. Wat nu. Een schreeuwend kind in een restaurant, een verschoven maandverbandje, een slecht huwelijk, een vieze jurk, een eenzaam en ergerlijk leven.
- We moeten hier weg, Henk !
maar voor dat ze dit gezegd heeft spurt Leo al naar de uitgang, de woede is groot. Blindelings snelt de ongelukkige Leo in de richting van het benzinestation, dat aan dezelfde weg ligt als het restaurant. Een bospad.
Met een klap dondert het ouderlijk juk op het bebeukenote bospad. De rust moedert kalm en zorgzaam een sluier van in en in onwrikbare veiligheid over het sterfelijke jonge lichaam van de vluchteling. Het fluoriserende lentegras groent de langs het blubberige,door schapen vertrapte pad gelegen engelenbedden die als jonge zeurderige vogeltjes met open bekken het zonlicht tussen de eiken vandaan zuigen. Geen honger, geen dorst zal hem kwellen, de stilte zal hem voeden, tot de genezing daar is.
- ze hebben je vermoord en gemarteld !
Leo slaat een half vergane stok tegen de stam van een boom kapot en weent bitter. De adem is zwaar en het kinderlijk hart bonst.
- Iedereen is dronken, stomdronken en wezenloos, domme gedachteloze zwijnen zijn jullie!

De mussen vallen van het dak, met bosjes.
We lachen wat af met zijn drieën in het gezellige boerderijtje op de friese Weststellingwerf van Ria en Dirk. Het is aan een opknapbeurt toe; een reden om de koffers te pakken en een paar daagjes te logeren bij dit landelijke stel.
Dirk woont al tien jaar op de Weststellingwerf en weet alles af van het Fries-drentse boerenleven: bij iedere koe, bij iedere jonge boom, plant, iedere boerderij kent hij wel een of ander dwaas verhaal. Tijdens de nazit, als het eten zakken moet, kan hij de tafelaars mee slepen in de ruige dorpse verhalen die hij voorleest, ze betoveren en laten genieten zoals een kleuterjuf dat kan.
We lachen wat af als we met zijn drieën de meest herderlijke landweggetjes bewandelen; Dirk koldert en buitelt en wij plukken bloempjes: opgaan in het plezier dat we als weldoeners verstrooien in de wijdsheid van het Weststellingwerfse platteland.
De zon gaat onder en het hete land walmt van de tropiese dag, een vooronweerse broeierigheid is voelbaar. Het vee huppelt onrustig in onnozele richtingen en als je langsloopt kijken ze naar je de koeien. Alsof ze wel even gedag willen zeggen maar hun mond toevallig vol hebben.
Oldeholtpade. Je hebt ook Nijeoltpade. Tijdens de franse revolutie was er slechts rimboe met een houten pad waaraan een paar huisjes werden gebouwd.
Ik zie er zoals gewoonlijk nogal stads uit, deze dag ook weer: Ik val uit de toon met mijn opzichtige vogeltjesbroek en mijn geleende kleurige overjas, als wij de kleine Oldeholtpaadse kroeg binnengaan . Ria heeft onder haar dokere jas een balletjesjurk, ook weer zeer fleurig. Vrouwen kunnen rustig zoiets aantrekken, mannen behoren iets soberder gekleed, of stoerder.
Ik heb geen zin ook maar iets te consumeren of te zeggen, staar naar de in elkaar geschoven bierglazen op het aanrecht en ik voel me zweverig. Niet van de drank; ik vergeet te slikken.

- U bent toch niet boos op me dat ik niets neem hè - verontschuldig ik me.
De barvrouw haalt haar schouders op.
- Ach jong, of ik boos wordt of niet ligt helemaal aan jou. Al bestel je maar één drankje, voor de gezelligheid.
Ik besluit één kopje koffie te drinken.
- Je wordt dik, Piet !- schalt Dirk door het lokaal.
Piet is de tapper (lees: kapper)
- d'r zijn al heel wat kiloos af in die twee weken Tantanuskoffie ! - Piet die kan zo zuur kijken hè. Mensen die koffie zonder suiker drinken houden zich groot maar als je goed kijkt ontdek je, als je let op de verwrongen spiertjes rondom de mond, een verbetenheid die kenmerkend is voor iedere kwark met geraspte peen etende weightwatcher. Hij schenkt nog een bak koffie in.
- zonder suiker hè ! - werp ik glimlachend op, als een politieagent wijzend op het kopje koffie dat dampt van bitterheid. Piet belt de lokale radio voor een smakelijk deuntje dat precies past bij het uur en de sfeer.
Ik besluit op te stappen als Ria en Dirk nog een pilske gebruiken. Alle panoramaas en revuus zijn doorgewerkt, ieder koperen toetertje of decoratief oud paardenzadel weet ik te hangen.
Ondanks mijn stramme gewrichten en mijn stijve spieren, opgelopen tijdens de uitputtende discoavond de dag tevoren moet en zal ik de weg terug naar het huis van Ria terugjoggen. Met opzet neem ik een flinke omweg zodat ik mezelf niet kan betrappen op gemakzucht of verwennerij.
In de Oldeholtpaadse hoofdstraat flits ik vederlicht stoepje op, stoepje af. In de grote stad doe ik het ook wel eens, midden in de nacht in looppas. Van het jongerencentrum naar huis of na een niet al te wild feestje, heerlijk is het om niet alleen blij maar ook heel fris je bed in te duiken. In zoon grote stad is het sporten 's nachts iets speciaals. De weinige verlichte ramen, waar je al lopend even binnenkijkt,verbreken de macaber heid die zich steeds bijna van de sporter meester maakt als er een slecht verlichte straat is geweest waar je

doorheen moest. Een spookstad is heel eng bij daglicht, maar als het donker is is het er nog enger. Een stad zonder verlichte ramen, zonder straatlantarens, zonder ook maar één gebouw : een weiland. Dat is echt supereng vooral als je nogal bang bent uitgevallen zoals ik. Nu wen je er heel snel aan hoor, aan joggen in een onverlicht gebied. Maar de éérste keer !!
Twee olijke jongeheren slingeren op hun rijwielen door het dorp. Een hardlopende gestalte hier in het dorp veroorzaakt een soort schrikeffect. Iets van: wat is hier nu aan de hand. Als ze mij van dichtbij zien ontdekken zij de onschuldigheid van mijn actie. Er is geen sprake van onraad. Nee hoor, ze weten het al. Dat is er zoeentje die energie teveel heeft en uit verveling een ommetje maakt. Als er morgen wat te doen was had ie allang op bed gelegen !
Toch vinden ze me een beetje zielig, bieden me een lift aan die ik afsla. Ik spreek ze lachend toe, stel ze min of meer gerust door te zeggen dat ik de weg ken en weet wat me te wachten staat. Ze denken natuurlijk dat ik niet weet hoe ver het is naar Ter Idzard, waar Ria woont. We wensen elkaar een goede nacht.
In het dorp branden de straatlantarens. Daar zijn de sjieke losstaande huizen met ranke sparachtige boompjes en netjes gehouden grasmatten. Dicht opeengepakt, zonder iets van een bedrijfje of zo erbij. Ik verlaat de bewoonde sector en jog de duisternis in; als de twee fietsers verdwenen zijn wordt het stil om mij heen.
Dit soort nachten behoren helder te zijn: een onbewolkte hemel met hier en daar een ster. Niet te veel sterren anders wordt het zoon ongedoseerde bende. Deze nacht is nevelig en dicht, de verharde landweg onzichtbaar en verraderlijk. In geen der aanliggende huizen brandt licht. De straatlantarens, die het dorp hullen in een zachte sluier van licht, ontbreken, waardoor ik als een halfblinde naar de rand van de weg tuur om niet de greppel in te struikelen.
In de verte nadert een auto met bezopen Wolvegaase hardrockers, die misschien nog niet genoeg lol hebben gehad in de ruige dorpsdisko, waar ze, naar ik schat zojuist vandaan komen.

Als ze stoppen en me in elkaar willen raggen zeg ik gewoon
- Hé jongens als je om vertier verlegen zit ga dan het dorp in, zuip je lam maar laat mij met rust ! - offe: -Willen jullie me pakken soms, hè ? kom maar hier, ik maak appelmoes van jullie ! -
je moet wel heel erg stoer zijn om dit soort dingen spontaan te zeggen. Tegen kinderen durf ik zoiets wel maar tegen een stel van die bonken...
Een vuurtorenachtig licht spuit schuin omhoog vanaf het wegdek. Het snijdt werkelijk door mijn kop, het brandt in mijn ogen en maakt me stuurloos blind. Een auto raast voorbij en ik weet dat ik een gemakkelijke prooi ben voor funvarkens die geen onderscheid maken tussen joggers en eksters. Je ziet toch wel eens van die ontlede joggers langs de weg liggen.
Ik kijk minutenlang omhoog en zie duizenden sterren; voel me nietiger dan ooit als ik mijn korte leven en mijn geringe afmetingen relativeer aan de grootsheid die ik aanschouw. Als in een soort trance begin ik een gebed of hoe je het noemen wil. Een machteloos gevoel maakt zich meester van mijn hele wezen dat mij ertoe brengt te smeken om verlossing van het beperkte dimensionale leven dat ik hier op aarde lijd, als een gevangene die smeekt om vrijlating.
Mijn pas versnelt zich en de stappen herhalen zich alsof er een reusachtige menigte mij volgt. Ik kijk steeds achterom en opzij. De stappen zijn overal, en steeds is er de duisternis.
Overal om mij heen geldt het recht van de sterkste, de mooist uitgedoste, de brutaalste. Ik wil er niet bij horen hoor !- ik schreeuw dat ik er niet bij wil horen.
- U schiep beesten ! kijk eens hier, overal mensen die zeggen geschapen te zijn naar uw beeld. Ze zijn het niet waard hè, ze zijn het toch niet waard !

Pijn bestaat hè, God ! pijn is toch meer dan alleen maar een chemiese reaktie of wat dan ook ! IK VOEL HET HOOR ! Er wordt teveel geleden , er wordt veel te veel geleden ! Ik schrik als plotseling naast mij in het gras een geritsel mijn gebed verstoort. Ik hoor ook hoefgetrappel. Het is de duivel ! Het zijn de doden ! Ik ben te ver gegaan, ben ik te ver gegaan ?
Een verkeersbord in de verte is een spook. Het wacht op me en straft me. Nu hoor ik overal gesnuif en getrappel. Ik kan nauwelijks de silhouetten onderscheiden van herkenbare vormen die een landweg als dit aards maken.
Mijn hard slaat behoorlijk snel, mijn regelmatige stappen lijken alsmaar trager te worden als in een slow motion. Mijn zintuigen lijken alles overstuurd waar te nemen, als een cassette die te hard is opgenomen: ik voel alle trillingen in mijn bewegende lichaam overduidelijk. Het knipperen van de ogen, het ademen, de lucht langs mijn van het opgedroogde zweet schraal geworden wangen. ieder kontakt met de aarde, iedere fractie van een seconde, ik voel het heel intens, de gewaarwording is als een ruit die steeds besmeerd wordt met blubber, die ik in paniek droogpoets om er weer doorheen te kunnen kijken. Mijn lichaam is als een ruimteschip dat heet wordt van de wrijving bij het terugkeren naar de aarde: de inzittenden zitten muurvast geketend aan hun stoel, wachtend op de klap die komt als de kegel van de raket parachuteloos te pletter slaat op het wateroppervlak.
Ik kijk achterom en zie niets. Nog steeds hoor ik om mij heen geluiden die mij angstig maken, en het houdt niet op en ik zie ook helemaal niets.
De weg is ongelijk, ik verzwik steeds bijna mijn voet. Mijn handen zijn nat van het zweet als ik mijn voorhoofd afveeg. Ik moet nu ongeveer drie kwartier aan het rennen zijn, schat ik. Het kan net zo goed een uur zijn. Mijn voeten zijn als lood en ik ben buiten adem. Niet stoppen! Er is iets wat mij voortstuwt, een kracht die mijn wil uitschakelt en mij als een ruiter de sporen geeft. De weg wordt hobbeliger, het is nu meer strompelen.
- Doorgaan, lópen moet je !- Mijn tweede ik zweept me keer op keer en ik moet huilen. Ik kan onmogelijk stoppen.

- Je bent te ver gegaan, Boogieman ! Je probeert te zweven en je tracht verboden werelden te betreden ! -
De nacht is van de zwevers, zij hebben het lichaam verlaten. De nacht is van de doden, en zij verbieden je te zweven.
- Niemand weet wat je denkt, niemand weet waar je het over hebt, Boogieman- antwoorden de zwevers.
- Voor jou is er nog geen plaats ! En de mensen horen je niet, ze slapen. Laat ons met rust, Boogieman !-
Ik moet harder lopen en mijn buik is koud. Mijn klamme, zweterige lichaam maalt en maalt maar door. Nu wil ik sterven en eindelijk rust vinden bij jullie ! Verlost van de eeuwige rusteloosheid en de wanhoop die mij tergt.
Ik word kouder en kouder, mijn hart slaat snel, en een onwerkelijk gevoel neemt bezit van mij. Niet mijn hoofd schudt bij iedere stap, de wereld schudt, zij is onherkenbaar zwart en ontastbaar.
Een afbebakening op de weg geeft aan dat het harde asfalt weer begint. Zojuist liep ik over een stuk weg waarnog asfalt gestort moet worden. Er liggen ter versteviging van het wegdek scherpe stenen die dwars door je schoenen heen steken. Een zwerm muggen krioelt om de gele verkeerslamp, die een macaber licht verspreidt over de in aanbouw zijnde weg. Ik moet er langs, ik kan niet terug, ik moet lopen, lopen. De zweep slaat harder slaat harder en beukt en beukt op mijn rug. Ik voel dat ik zweef en ik mag niet zweven. Mijn geest schijnt steeds bijna mijn lichaam te verlaten. Ik explodeer bijna, de spanning is te groot.
Ik zweef hoger dan ooit en ik wordt kouder en gevoellozer.

IK ZWEEF, HOGER DAN OOIT
EN ALLE STOERE TIJGERS
WORDEN AANDOENLIJKE KLEINE POESJES.
ZE SNAKKEN NAAR LIEFDE,
MAAR ZE ZIJN ZO VOLGEVRETEN
DAT ZE LIJDEN

Ans zal wel denken, dat is zeker een inbreker. Ik zit mi-

nutenlang aan de deurknop te morrelen als ik thuiskom na het zweverige gebeuren in de nacht. Ze zit er nog, in de keuken.

- Zó, veertig minuten weggeweest hè, netjes hoor ! -
Ze lacht wat om mijn verschijning. Ik heb een knalrooie kop en zoon glimmend gezicht weet je wel.
- zijn Ria en Dirk al terug uit Oldeholtpade ? vraag ik aan Ans.
- Nee, ze hebben het zeker nogal naar hun zin. De boiler is leeg, dusse... -
- Het is wel koud, de doesj ! - vul ik aan.
- Ik ga wel koud dan, zeg ik mannelijk.
- wat goed van je.
- tot zo hè.

Het is heet. Zo heet dat dat je billen onmerkbaar langs elkaar glijden. Wat soepel gaat het vandaag, denk je. En je okselhaartjes blijven ook niet achter je schouderbladen hangen.
Wolvega, een stad zonder poeha, met een dijk van een arbeidsbureau, een winkelstraat waar de koningin zich heerlijk zou moeten voelen als ze er doorheen liep.
Er liggen meer luxe stenen in de in de winkelstraat dan er mensen in Amsterdam wonen. Iedereen kent elkaar en praat over de prachtige, pasgelegde tegels.
Ik ben op zoek naar een speciaal soort stofje. Groen met geel en het is eigenlijk een gordijnstof. Met vlindertjes. Toen ik het zag hangen dacht ik meteen: daar moet ik een broek van hebben!
Voordat ik de gezellig ingerichte meubelzaak Menger binnenga, besluit ik wat ansichtkaarten te kopen van het plaatselijke rusthuis. Een walgelijke prent, maar toch heel sprekend. En om de waardeloosheid van zoon kaart,met je weet wel ' groetjes Gerard en Mien en de kinderen ',meestal laten ze ' groetjes ' ook weg, even zo waardeloos mogelijk te maken zet ik alleen ' Hans ' erop, met een nonchalante streep eronder. Je weet misschien wel wat ik bedoel. Iedereen krijgt per jaar toch een stapel van die kaartjes. Die worden aan de lopende band gemaakt. Ja, je hebt ook zo veel kennissen ! en als je er eentje overslaat dan willen ze je nooit meer zien. Maar ja, als je zoon stomme kaart in de bus krijgt dan is dat toch een belediging. Ik verscheur ze altijd meteen , hoor.
De supermarkt. Ik geniet van de koelte als ik De supermarkt binnenga. Ik haast me naar de rits winkelwagentjes die je op een handige manier kunt loskoppelen. Doe ik.
Wanneer hou ik toch eens op met iedere klant maar voor de sokken te rijden. Ik heb al zoveel boodschappende mensen het ziekenhuis in gewinkeld. Ik vind het altijd zo leuk om met een vaartje de supermarkt door te sjeezen, vooroverhangend over de handgreep. Door de onbesuisdheid bevangen rees ik dan van rek tot rek en probeer dan niet met mijn voeten de grond te raken.
In het tijdschriftenhoekje zit gehurkt een aardig meisje,

dat opkijkt en glimlachend het minicirkus bestudeert. Op zoon moment ga ik altijd gekke bekken trekken. Ik vind haar op het eerste gezicht bloedleuk en ik sjees heen en weer door de supermarkt, mijn voeten van de grond, en kom tot stilstand naast haar.
- zeg, weet jij waar de vivaas liggen ?
- eh... kom je hier wel vaker in deze supermarkt !
We weten het wel, we lachen allebei. Ze heet Sjaan. Ze is zwemster of zo.
- Ben je zwemster ?
- Ben JIJ zwemster ? vraagt ze.
- Dat kan toch niet gekkie, ik ben toch een man, dan zou ik een zwemmer zijn.
- Ben je een man ? laat je piemeltje eens zien dan !
Ze is turnster. Dat is nu waar ik al jaren naar zoek.
Ik sta even op de grond maar hang weer snel daarna over de handgreep van het winkelwagentje zodat ik alvast een hapje kan nemen van mijn zojuist gekochte paprika.
Het wagentje glijdt onder mijn lichaam vandaan en floept chauffeurloos over de tegeltjes tegen de schene van een bijna dichtgeverfde, al iets oudere mevrouw, die net een pakje suikervrije kauwgom zoekt tussen alle felgekleurde blokjes in het rekje boven de kassa. Pijnlijk wrijvend over haar been kijkt ze in mijn richting. Ze heeft begrip voor de situatie: haar aanvankelijk geërgerde blik verandert in een moederlijke, een bezorgde. Na een paar jaar kinderopvoeding leren moeders het klagen wel af. Het gillen van een kind lijkt als leek (ik ben een uitgesproken leek op het gebied van de opvoeding) iets waar je je ernstig zorgen over zou moeten maken. Moeders weten dat als een kind gilt, het jeuk heeft of iets veel minder ergs. Misschien kriebelt de trappelzak een beetje. Het bebebiepoepte washandje na het verschonen van een luier is na 100 keer verschonen niet meer écht vies. Op een of andere manier is bebiepoep zelfs LEKKER ! JA ! ik ken een vrouw die gooit het door de chili con carne !(sorry Els, ik zou het niet doorlullen) ik ben eens gaan onderzoeken of dat wel meer gebeurt, dat soort dingen. En of ! iedereen doet het ! De meeste meisjes denken op hun negende dat zij de enige zijn op de hele wereld die aan zelfbevrediging doen. Dit

taboe, het masterbatietaboe is vrijwel doorbroken, U weet het allemaal. Het is zelfs verboden om het er niet over te hebben aan tafel. Meisjes van vijf jaar (JA !) weten al precies wanneer ze ongesteld moeten worden: op de dag af. hoor !
Maar het is echt ondenkbaar aan je man of aan je buurvrouw te vertellen dat je de poep opeet van je eigen kind. Bij sommige gezinnen is dit toch een beetje te saai. Ik ken bij voorbeeld een stel met een kind. Eerst zoent pa de borsten van ma, dan pijpt het kind pa, terwijl hij met zijn ene hand de anus prikkelt van de fox terrier, die ma omarmt met zijn voorpoten en haar vervolgens van achteren neemt.
(sorry Carla, ik zou het niet doorlullen)
O, ja, nu jullie toch weten hoe ze heet (ze woont samen met Harrold, Beethovenlaan 59, tel 04721- 78508) Carla gooit dus ook bebiepoep door de chili con carne. Het is maar een smoesje hoor, van die katholieken : Ze zeggen dat ze moeten neuken omdat de paus het zegt, maar het is hun alleen om de poep te doen. In de tweede wereldoorlog is het eigenlijk een beetje begonnen, nu is het niet meer weg te denken uit een modern gezin. In ieder geval, we hadden het erover dat de vrouw wel tegen een stootje kon, terug naar de aanrijding in de supermarkt.
- sorry, mevrouw, heb ik U bezeerd ? verontschuldig ik me.
- Nee hoor, het valt wel mee- Ze houdt zich groot. Moeders kunnen dat : ze zijn wat gewend.
Ik til langzaam en onmerkbaar haar minirokje op, zodat ik mijn gloeiendhete stengel gemakkelijk in haar drijfnatte liefdestunnel kan laten glijden. Sjaan tintelt van opwinding en ik niet minder.
- Heb ik soms te hard gespoten, of te veel ?
- Hoezo ?
- Nou het zit allemaal aan je dijbeen.
- Hè jakkie ja. Reken even af, hier is mijn giropasje.
Hoeveel zijn die vivaas, Gerrit ? - schreeuwt het kassameisje vanaf haar stoel. De voorkant van de viva heb ik net gebruikt om Sjaan's been even schoon te maken. Het gaat zo plakken, hè. Nu kan het kassameisje natuurlijk niet zien hoe duur zoon viva is.

- Als jij de tas openhoudt, gooi ik de spullen erin.
- prima
- Heb je soms Chili con carne gegeten ?
- Hoezo !
- Nou je stinkt een beetje uit je bek naar poep.
-ààààà vuile lul !!

Zij struint door het bos, zij draagt niet echt vrouwelijke kleren: liep ze in een gewaad dan zou ze er heel sprookjesachtig uitzien. Maar dat kan je gewoon niet meer doen in deze tijd. Je kan niet zomaar een vrouw in een gewaad door het bos laten lopen ! Vrouwen laten zich niet beetnemen. Ze bijten van zich af, Túúrlijk ! Een bewuste moderne vrouw houdt daar niet van. Die loopt in gewone vrijetijdskleding door het bos, zo ook hier.
In de verte hoort zij een ijl geroep, je weet hoe dat klinkt in zoon bos.
Als een hinde dartelt zij door het stille loofbos. Het is haar kleine prins die roept. Hij is al even teer en maagdelijk als zij. De braamstruiken krassen diepe wonden in de voeten en benen van de reine bosfee, want dat is het. Onze moedige vrouw gaat voort, op zoek naar de kleine Leo.
Daar ziet zij Leo staan, vastgebonden aan een boom. Klara snelt naar de plek waar Leo hulpeloos roept om bevrijding.
- maak me los, alsjeblieft ! - snikt Leo.
Klara maakt onmiddelijk het dikke touw los dat diep in het vlees striemt; als het touw los is zakt het lichaampje van Leo in elkaar als een pudding. Met de ogen nog gesloten vleit Leo zijn hoofd in de schoot van de redster, die hem streelt en probeert wat model te krijgen in het warrige kapsel van lijdende Leo.
- Wie heeft je hier achtergelaten ? ik heb je overal gezocht, overal !- zucht Klara.
- Was jij niet het meisje in het restaurant, dat mijn moeder uitschold toen ze mij een klap gaf ?
— Ja ja dat was ik. - knikt Klara.
- Hoe heet je ? ik heet Leo. Jij heet zeker Klara !
- Hoe weet je dat ?
-je ziet er nogal Klara-achtig uit.
- hoe kom je hier terecht ? - vraagt Klara nergens iets van begrijpend.
- Ik zal het van voren af aan vertellen. Je weet dat ik kwaad het restaurant uitliep. Toen ben ik het bos ingerend. Toen heb ik daar verderop heel lang zitten huilen. Toen kwam mijn vader me achterna; het werd een wilde achtervolging en ik rende en rende maar door. Toen kon mijn vader mij niet meer bijhouden en ik dacht dat ik ze kwijt was, maar toen kwam mijn moeder met de auto achter me aan en ze reed dwars door het bos heen. Toen kreeg ze me te pakken en sloeg me in het gezicht, dat rotwijf. Toen opeens was ik hier, aan die boom, en ik wist niet meer precies wat er gebeurde. Ik moet een tijdje buiten westen geweest zijn. Dat was een paar uur geleden.-
Klara legt troostend haar wang op de zijne. Een grote paars met rode vlek ontsiert het jonge kindergezichtje. Zij geeft hem al haar warmte die zij heeft, zij verzorgt haar kleine Leo met veel toewijding. Samen spelen zij in het bos: spelen Ivenhootje, boompje verwisselen, tikkertje en lijden een onbekommerd leven, het is een paradijs. Er wordt een hutje gebouwd, er wordt eten gezocht, Tarzan en Jane slingeren van boom tot boom en vergeten de beschaafde wereld. Het is al maandenlang prachtig weer en er is niets wat de pret verstoort: voor hen is er alleen de vrijheid en het geluk, tot Klara op een ochtend alleen wakker wordt. Ze kijkt zenuwachtig om zich heen en na een kortstondig onderzoek moet zij vaststellen dat Leo echt helemaal weg is. Er ligt een briefje op het geïmproviseerde tafeltje in het midden van de hut. Er staat te lezen:
" Bedankt Klara voor alles. Ik wil alléén verder voorlopig. Er is nog veel te doen voor me, en ik voel dat ik wegmoet. Misschien zie ik je nooit meer. Kusjes, Leo "
Klara voelde het al aankomen, Leo is zo onrustig geweest de laatste tijd. Het is goed voor hem. Hij moet zwerven en rijk worden van geest. Hij moet sterk worden en lij-

den als een dolend dier. Hij zal bergen beklimmen en naar beneden lazeren. Hij zal wéér de ene klap na de andere krijgen, zoeken naar de liefde en de tederheid.

Ze strekt zich uit op het strooien bed en pakt een kledingstuk van Leo, een tiesjurtachtig truitje, dat ze stevig tegen haar aanhoudt; er biggelt een traan over haar zachte wangetje en alles om haar heen is koud en betekenisloos. Ieder voorwerp, de hut, de pannetjes, de zelfgemaakte muziekinstrumentjes, het ís er, meer niet.
Dong dong ! daar gaat de bel van de winkel, als Leo de deur opendoet. Met een brede, bijna gekunstelde grijns hobbelt hij naar de toonbank. Kijkt wat in het rond en besluit het overheerlijke broodje te kopen wat op de toonbank ligt, in een rieten mandje.
- Die wil ik hebben ! kunt U hem in een zakje doen ?- wijst Leo naar het heerlijke broodje.
- anders nog iets ?
- nee hoor ! heeft U niet een zekeringetje van tien ampère ? Nee hoor laat maar, is een geintje, hoor.
- Nou daar houden we helemáál niet van hier. Doe maar normaal zou ik zo zeggen.
- ik vindt normale mensen níet interessant! Ik vind JOU bijvoorbeeld een oninteressante verkoopster.
- zeg, hou is op hee, dat soort praatjes hou je maar vóór je. Genoeg nu. Anders nog iets ?
- Ja, je Kut ! ik wil je kut ! Ik wil in je Kut !
- Donder mijn zaak uit ! ga weg, hoor je me ? Opgerot !
- moet ik niet eerst mijn broodje betalen ?
- schiet op viezerik, betalen en wegwezen.
- ik wil niet betalen ! ik wil je neuken !
- ROT OP ! ROT OP ZEG IK JE ! SODEMIETER OP !
- Wie maakt er nou ruzie, jij of ik ! weet je wat we doen maken we een wippie en dan is alles weer vergeten en vergeven . Kom op dan gaan we even lekker tekeer, hè !
De inmiddels loeikwade verkoopster pakt de onbeschaamde Leo bij de kraag en zet hem net als in het flinstoons voorfilmpje buiten de deur. Draait hem helemaal ondersteboven, zodat zijn geld eruit kan rollen. Er komt niets uit zijn zakken.

- Die klootzak heeft geeneens geld bij zich !- brult ze tegen een voorbijganger, die stil is gaan staan om dit tafereeltje goed te kunnen aanschouwen.
- U mag hem geen pijn doen, mevrouw ! waarschuwt de brave wandelman.
- pas maar op anders krijg jij er ook nog van langs ! knaut ze met een amsterdams aksent.
- Dag jongetje, wat hebben ze met je gedaan ? hebben ze je pijn gedaan ? kom maar hoor, dan gaan we samen naar de snoepwinkel. Wat vindt je lekker ?
- Holnaaien ! dat vind ik héérlijk ! en bruinpijpen !
Das nog eens makkelijk, denkt de ouwe geilaard, die hoef ik nog geeneens te versieren !
- Ga maar met me mee kleine guit dan bouwen we een nessie en spuit ik je heerlijke kleine reetje vol! -
Het kwijl loopt uit de mond als opa de hete knul stevig tegen zich aandrukt. Hij gaat voor hem staan en legt zijn warme handen op de beide oren van de kleine Leo.
- Geef Albert is een lekkere likzoen ! - Hij spert zijn ouwe scheve bek wijd open waardoor een groot aantal crème kleurige draden zichtbaar worden die lopen van tand tot tand.
- Gatverdamme , je had na die gozer van gisteravond best je tanden even mogen poetsen! Je weet toch hoe het hoort !- Leo neemt de benen en laat de viezerik alleen.
Met de handen in de zak struint Leo, die nog niet precies weet wat de nabije toekomst hem zal brengen, over de hobbelige kades aan de stadsrand, dromerig de gepolijste bordjes op de woonboten lezend, met steeds diezelfde meisjesnamen. Yvonne, zo heten ze bijna allemaal.
Op de paddestoelachtige paaltjes aan de kant van het water zit bijna altijd wel een visser. Met alles erop en eraan. Een vrouw erbij die meegaat met haar vissende man om dat ze zich rotverveelt thuis: Hier verveelt ze zich helemáál rot.
- Zullen we maar weer is gaan gerrit, het vlees staat nog op! - weerklinkt bij iedere aanmeerpaddestoel.
- Hou je mond nou effetjes, je jaagt de vissen weg. Ga dan óók een hengel kopen.- zegt Gerrit geïrriteerd, turend naar zijn dobber. En ja hoor. Hele vissende gezin-

nen ontstaan op deze manier.
- Weet U wel dat de visjes heel veel pijn hebben als ze aan dat haakje bengelen ! vadert Leo met een serieuze ondertoon.
- Joh ben je gek dat voelen ze niet. En ik gooi ze ALTIJD terug jongeman dus ik begrijp niet dat je er wat tegen hebt dat ik hier zit. Ik vis precies volgens de voorschriften dus waarom zou ik me schuldig voelen ?-
- Kan je niet zelf nadenken dan kerel! je hebt toch wel gevoel in je donder of is dat er door je verzorgde leventje uitgeslagen ! Je hoeft niks meer te voelen hè, je WORDT gevoeld. Waarom pleeg je geen zelfmoord als je toch geen gevoel in je lijf hebt ! , nou ?
Ik red mezelf wel, en jij ook. Maar zoon arm visje. Echt gemeen. Hoe durf je jezelf te verheffen boven een vis ! Je bent gewoon een klein Hitlertje weet je dat.
- Ach we zijn toch allemaal wel een beetje Hitlertjes.
- Ik niet. Leo wijst op zijn borstkas.
- Kom kom. Tuurlijk.
-wat wil je dan eigenlijk zijn ? oppert de visser.
- een mens. Ik wil een mens zijn. Rechtvaardig en goed,
- dat kan toch niet op deze planeet ! zo wordt je gek !
- nou dan kan ik er maar beter een eind aan maken. Ik doe het liever zelf, zeg maar - besluit Leo.
Hij laat zich achterover vallen in de veronderstelling dat er achter hem slechts water is dat zijn val breekt, water waar hij gewoon weer uit kan klimmen, de kade op. Nu steken er uit het water twee reusachtige palen, die daar zijn neer gezet door rijkswaterstaat om de wachtende boten de gelegenheid te geven even aan te meren voordat zij onder de smalle brug heenvaren. Leo valt met zijn nek op de rand van de zware dwarsbalk die horizontaal tussen de twee palen bevestigd is.
- Dat hebben we ook weer gehad- mompelt de visser.
- ik word altijd zo móe van die diskussies-.
Klara, Klara ! waar ben je ! Klara ! -daar staat ze. Daar staat ze, ze glimlacht.
- Je bent terug ! - ze geeft Leo een hand, samen lopen ze over het strand, de grote, rijpe lichamen zijn gehuld in een zee van licht, de woorden klinken helder en zijn in perfecte harmonie met het ruisen van de zee. Het is warm, zoals het zou moeten zijn.

- Jullie zijn ook gauw uitgekakt daar op die wereld ! - fluistert Moeder Zee terwijl zij haar golfjes even extra ondeugend tegen de voeten van het tweetal laat klotsen.
- Nou er is echt geen reet aan daar. Alleen in het bos was het hartstikke leuk maar daarna... -
Nou kom maar gauw bij me, het is hier stróntleuk !
- Zoiets zegt een moeder Zee toch niet !- wel een beetje in het sfeertje blijven hè - lacht Leo.

Langzaam loopt het tweetal de zee in om,als het water eenmaal tot over het hoofd is gestegen, te verdrinken in de liefde en de hartelijkheid van Moeder Zee, die haar kinderen opneemt in haar grootsheid, die haar kinderen laat proeven van haar borsten om vervolgens de lauwe honingmelk te doen vloeien.Zij zullen metvolle teugen genieten van de geborgenheid en de eenheid met het moederlichaam. Wat is er fijner nog dan in een roesige zwemel te zweven in de oneindigheid en de tijdloosheid van het niets.

- Je wachtte op me, Klara.- waarom ?- vraagt Leo.
- Ik wist dat je snel ook hierheen zou komen. Ik heb op het strand gewacht. Ik vond het fijn op het strand. Dagenlang voelde ik die heerlijke wind langs mijn wangen. Dagenlang voelde ik het warme zand onder mijn voeten. En ik wist dat je zou komen. -
- Wat is er met je gebeurd ? hoe ben je gestorven ?- vraagt Leo weer. Hij kijkt schuin omhoog alsof zij groter zou zijn dan hij.
- Het was in het bos. Jij was weg, ik was alleen, weken. lang. Ik ben gestorven van eenzaamheid. Niemand om mee te lullen en zo. -

Ga mee we lopen verder de zee in. Geef me een hand.

Wij verplaatsen ons even naar een donker stufkafeetje aan de vijzelsgracht in Amsterdam, waar ik afgelopen zondagavond, door de stufmist verdoofd, over de groezelige tafels dweilend, knipoogde naar de barjuffrouw, waardoor ik al gauw met mijn oor haar navelstreek strelend, dikke vriendjes aan het worden was met haar. Niet door mijn uiterlijke verschijning maar door mijn onuitsprekelijke echtheid waar geen vrouw onderuit kan en wil komen. Wat is het vreselijk om steeds maar te moeten vluchten voor de het adem en de voortdurende aanzoeken, de eeuwigdurende orgasmen van exotiese vrouwen die mij het slapen onmogelijk maken.
Wat is het vreselijk om in een stad te lopen waar je om de vijf minuten tegen een vrouw moet zeggen : sorry ik moet nu even aan het werk hè, enneh dat van gisteren dat heb ik ook van te voren gezegd, weet je wel, het is gewoon maar voor één keertje en...
Het is avond in Amsterdam, de laatste blow wordt gedraaid, ik help even met opruimen. Mijn slaapplaats wordt gewezen en al gauw lig ik heerlijk te slapen in een zacht bedje boven het café met naast mij een fantastiese vrouw. Ze kruipt dicht tegen me aan: het lijkt wel alsof ze me nooit meer los wil laten.
De volgende ochtend kreunt het behaarde pensionbezoek als de kroegbaas zijn zonet aangekochte drumstel uitprobeert en daarbij duitse schlagers neuriet.
Koffie op bed door de barjuffrouw, die er niet voor terugdeinst haar prachtige benen even langs de mijne te schuren. Ik schiet haastig mijn met stoere kreten besmeurde overjas aan om daarna het pand accuut te verlaten. De snijdende koude jaagt over de brede hoofdstraat en ik besluit al spoedig de huiselijke warmte op te zoeken in een aan dezelfde vijzelsgracht gelegen platenwinkel waar een ruime sortering goede jazz is uitgestald. Ik besluit plaats te nemen op een van de gemakkelijke stoelen bij de etalageruit, waar ook enkelijke koptelefoons zijn geïnstalleerd. De bezoeker wordt goed verzorgd: wat wil je ook in Amsterdam.
Op de maat van één van de vele AOOA inprovisaties trommel ik op de leuning van de heerlijk zittende Louis kènze fauteuil bij de etalageruit. Het getrommel wordt opgemerkt door een

(leek mij) ongetrouwde dame, die haar platenhoes in de steek liet die zij aan het bestuderen was. Zij tracht mijn interesse te wekken door met schuddende bewegingen een reliëf te veroorzaken in de netjes gerangschikte filtercigaretten in een naast haar gelegen glimmend pakje, met het oogmerk mij het grijpen naar de volksdrug te vergemakkelijken.
Ze vindt me al een stuk minder aardig dan ik in het begin vermoedde als ik naast het weigeren van de cigaret ook nog nee zeg tegen een aangeboden paars, hard zuurtje uit een cellofaanzakje waar het stikt van die zuurtjes.
- Heeft U banane bij U ? - werp ik uitdagend op, terwijl ik niets dan ongezonde roes- en genotmiddelen vermoed in haar bij zich gestoken collektie consumpties.
- Zie ik daar naar uit dan ? - zegt ze vochtig en verbaasd; ze probeert te glimlachen, maar al spoedig wordt de sfeer bepaald door de grote tentoongespreide klichématigheid van de dialoog. Ze straalt ook een soort hulpeloosheid die het voor mij niet zo moeilijk maakt een spel letje te spelen met haar, ze boeit me.
- U ziet er toch ook niet naar uit dat U zuurtjes bij U heeft ? antwoord ik nonchalant.
Joepie, hartstikke raak ! de ongetrouwde dame wordt nerveus.
- Mevrouw ! - roept ze, - mevrouw, op deze manier kan ik absoluut niet luisteren naar de langspeelplaat door de hoofdtelefoon. Kan de muziek in de winkel wat zachter, ja, wat minder luid, ja,als U mij niet lastig vindt, ja - schalt het door de zaak. Zij is merkbaar geprikkeld geraakt. Zij zou iets van Bagwhan moeten lezen, denk ik in een flits.
Het is mijn plicht als gelovige haar te berispen, omdat zij zich manifesteert als zijnde zeer humeurig en bijzonder onbeleefd.
Nadat ik mezelf in gedachte uitnodig voor een bezoekje aan een betoverende jongedame (geen bartype) op koptelefoon nr twee, vat ik moed en vraag op de man af of het gelegen zou zijn als ik bij haar een kopje koffie

ging drinken. Dan kon ik gelijk haar jazzplaten horen.
Ze geeft te kennen al bezoek te hebben afgesproken en dat het allemaal niet zo is in te passen.
Het geeft niet.
Zwalken, het is koud.
De sfeer is uitermate slecht op straat en slenterend over het Rokin (was dat niet een beeldhouwer of heette die anders: Rozin of zo) voel ik de adem van het bestaan tot op mijn botten. De honger maakt mij gevoelig voor indrukken. De realiteit bestaat en iedere seconde op iedere seconde realiseer ik mij dat. De dam is verlaten, de hippies zijn vertrokken naar hun bruine kamers achter de met planten dichtgegroeide ramen.
Niemand wil met me spelen.
Niemand wil met me buiten spelen
IEDEREEN IS OP DE WINTERSPORT